

5. Попова С.С. Конституционно-правовые принципы налоговой системы в решениях Конституционного Суда Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук 12.00.14 / С.С. Попова. – М., 2005. – 255 с.

6. Вагина Н.М. Принципы публичного права : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Н.М. Вагина. – Самара, 2004. – 357 с.

Руколайніна І.Є.

доцент,

Харківський національний університет внутрішніх справ

ФОРМИ І МЕТОДИ АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ ПО ОХОРОНІ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Основна відмінність адміністративного процесу від інших видів юридичних процесів полягає у змісті процедурних (процесуальних) правил і вимог. Для адміністративного процесу характерні здійснення різних груп дій і видів діяльності, змісту і ступеня законодавчої деталізації процесуальної форми. Види адміністративно-процесуальної діяльності з точки зору їх процедури, як правило, більш прості в порівнянні з класичними видами юридичного процесу – кримінальним і цивільним. Традиційним вимогам процесуальної форми відповідає провадження у справах про адміністративні правопорушення і провадження у справах про оскарження дій (бездіяльності) органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових осіб, державних і муніципальних службовців, що ведуться за правилами цивільного судочинства.

В тезісах зроблена спроба розкрити сутність форми і методи адміністративно-юрисдикційної діяльності при охороні громадського порядку. У виконанні завдань і функцій, покладених на органи внутрішніх справ, значна роль належить адміністративної діяльності, здійснюваної адміністративно-процесуальними засобами. Ця діяльність безпосередньо спрямована на захист особи, її прав і свобод, на охорону громадського порядку та громадської безпеки, на боротьбу з правопорушеннями. Від її ефективності багато в чому залежить стан правопорядку[1, с. 33-34].

Метою яка ставилася в даних тезісах є вивчення форм та методів забезпечення провадження адміністративно-юрисдикційної діяльності, щодо охорони громадського порядку.

Форми і методи діяльності міліції по охороні громадського порядку носять рухливий характер і визначаються правовим становищем, змістом діяльності і конкретними завданнями. Вихідні положення про організацію і здійснення охорони громадського порядку встановлені державою в нормативно-правовому порядку, а безпосередньо форми управлінської діяльності більшість авторів поділяють на правові та неправові. Перші в свою чергу класифікуються за змістом (на правотворчі та правозастосовчі), за цілеспрямованістю (на внутрішні і зовнішні), за формою вираження (на словесні і конклюдентні). Правозастосовна діяльність у свою чергу підрозділяється на регулятивну та правоохоронну. До неправових форм управлінської діяльності відносяться організаційні, матеріально-технічні та інші дії, що носять функціонально-забезпечувальний характер[4, с. 246-247].

Універсальними методами державного управління є переконання і примус. Переконання як метод діяльності міліції полягає у впливі на волю і свідомість людей з метою спонукання їх до добровільного дотримання адміністративно-правових норм. Співробітники міліції в якості гарантій прав і свобод громадян поряд з переконанням застосовують і адміністративний примус, яке являє собою примусове вплив, засноване на юридично обов'язковому приписі, виконання якого гарантується державою. Сукупність форм і методів (прийомів і способів) охорони громадського порядку в науці адміністративного права прийнято називати тактикою. Компетенція міліції здійснюється в єдиній системі державних органів, безпосередньо створеної для цього.

Таким чином, до звичайних обов'язків щодо підтримання громадського порядку на заданих маршрутах та прилеглої території додаються специфічні: контроль за обстановкою, надання допомоги людям та матеріальних цінностей, роз'яснення населенню обставин події, попередження і припинення правопорушень, виявлення і затримання злочинців. У той же час успішне виконання завдань кожним співробітником міліції, незалежно від виду наряду або оперативної групи, прямо залежить від знання їм деяких загальних положень і правил для всіх співробітників, вимога стосується максимальної зібраності і уважності [3, с. 53-54]. Необхідно фіксувати найменші зміни в поведінці людей, які є ознакою загострення обстановки, виникнення паніки, вказують на назрівання заворушень, і вживати заходів до своєчасного їх усунення.

Адміністративне законодавство встановлює правову заборону на розпивання спиртних напоїв на вулицях, на стадіонах, у скверах, парках, у всіх видах громадського транспорту та інших громадських місцях, крім підприємств торгівлі і громадського харчування, в яких продаж спиртних напоїв на розлив дозволений, або поява в громадських місцях у п'яному вигляді, що ображає людську гідність, і суспільну моральність[2, с. 49-50].

Особливістю попередження і припинення цих порушень антиалкогольного законодавства є встановлення співробітниками міліції відповідної поведінки винної особи, що свідчить про прямий умисел на розпивання спиртних напоїв, але не утворить складу адміністративного правопорушення дрібного хуліганства (нецензурна лайка, образливе чіпляння до громадян тощо) та інших дій, що порушують громадський порядок.

Застосування органами внутрішніх справ (міліцією) заходів адміністративного попередження і припинення правопорушень, пов'язаних з пияцтвом та алкоголізмом, має поєднуватися з профілактикою цих антигромадських явищ, що сприяє зміцненню правопорядку в громадських місцях. Ці заходи реалізуються як в рамках загальносоціальної системи попередження правопорушень, що складається з економічних, організаційних, пропагандистсько-виховних, педагогічно-психологічних і т.п. заходів та спрямованої на утвердження здорового способу життя та правомірної поведінки громадян, так і у формі індивідуально-виховної роботи з особами, які зловживають спиртними напоями.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ. Частина загальна. Під ред. А.Коренева. – М.: Юрайт, 2001. – С. 158.
2. Організація охорони громадського порядку: Підручник. Під ред. Л.Л.Попова. – М.: Ось-89. – С. 89.
3. Панічкін С.Ю. Проблеми підвищення ефективності діяльності органів внутрішніх справ при надзвичайних ситуаціях. – М.: ВНДІ МВС РФ, 2004. – С. 63.
4. Стариков Ю.М. Курс загального адміністративного права. Частина третя. – М.: Зерцало, 2003. – С. 552

Тимчик Г.С.

старший викладач,

*Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана*

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ІНТЕГРАЦІЇ ОСІБ, ВИЗНАНИХ БІЖЕНЦЯМИ В УКРАЇНІ

Україна, прагнучи, щоб права і свободи людини, їх гарантії визначали зміст і спрямованість діяльності держави, визнаючи людину, її життя і здоров'я, честь та гідність, недоторканість і безпеку найвищою соціальною цінністю та вважаючи забезпечення прав і основних свобод